

ПРИКАЗКА ЗА СИНЯТА ТЕМЕНУГА

Райскиятъ пощенски раздавачъ спрѣ плахо предъ покоитѣ на Божията майка, извади отъ чантичката си едно препоръчано писмо, прочете внимателно адреса му и почука на златнитѣ порти...

Една вълшебна мелодия сепна райската тишина, и портитѣ се разтвориха.

— Кой чука?! Какво има?! — запита строго вратарѣтъ на покоитѣ и подаде навънъ рошавата си глава.

— Азъ съмъ — райскиятъ пощенски раздавачъ! Нося писмо за Божията майка...

— Дай го тукъ! Азъ ще ѝ го предамъ!

— Не може, — възрази смирено пощальона — писмото е препоръчано, и трѣбва самата Богородица да се разпише върху книгата ми, че го е получила...

— Ела тогава!

И райскиятъ раздавачъ предаде лично писмото на Божията майка...

Тя го пое съ малкитѣ си ръце, разчупи нетърпеливо червениятъ му печати, измъкна единъ ситно изписанъ листъ отъ плика, погледна любопитно подписа въ края на писмото и радостно извика:

— Ха... че то било отъ Кокичето! Гледай ти — писмо намилило да ми прати, миличкото?! А какво ли ми пише?! Сигурно моли за слънце... Бедничкото, колко ли е измръзнало?!

И Богородица потопа свѣтлия си погледъ въ ситнитѣ, нанизани като маниста, букви на писмото...

„Този пътъ, Свѣтла майко — пишеше то — молбата, която съмъ заключило въ това си писмо, не се отнася за менъ, а за сѣга